

vrie schuune gazette van de vieze gasten veur de Brugse Puurte
ons Kommeere

Ons Kommeere

Ons Kommeere is
de driemaandelijke
buurkrant van

schrijfclub van DE VIEZE
GASTEN en

fotoclub van DE VIEZE
GASTEN

Alle informatie:
BIJ DE VIEZE GASTEN
Reinaertstraat 125
9000 GENT
tel.: 09 237 04 07
Fax: 09 236 23 02
www.deviezegasten.org

Werkten mee aan dit
nummer (teksten)
Mark, Ellen, Marijke,
Davy, Erika, Erik Lippens,
Danielle, Koen, Johan,
Bruno, Els, Wouter,
Greta, Inan, Corrie, Joeri,
Rayenco, Francois.
en (foto's) Els, Davy,
Marc, Gabriel, Izzy,
Bram, Dirk, Markass
(fotoredacteur)
en (strip) Tineke.

Eindredactie en lay-out

Inan, Johan, Hilde, Anne,
Ester, Erik en Gabriel.

Met steun van

DE VIEZE GASTEN

EDITO

Beste lezer,

Bij elk nieuw jaar hoort een nieuw initiatief. Vanaf 2007 krijgt de Brugse Poort een eigen driemaandelijks tijdschrift en dit is het eerste nummer.

Het initiatief komt van De Schuunschgreivers, de schrijfclub van De Vieze Gasten. De Brugse Poort is onze wijk, waar we graag wonen en onze inspiratie uit halen. En dat gevoel willen we met u delen.

In deze uitgave kunt u reportages, verhalen en gedichten lezen van en over onze buurt. Daarnaast zijn er ook de foto's van fotoclub Fixatief, die een beeld vormen van het leven hier en de wijk een gezicht geven.

U kunt ons tijdschrift vinden bij verschillende handelszaken in de Brugse Poort. Maak kennis met onze teksten, foto's en tekeningen.

Veel leesplezier!

Inan Akbas
Eindredacteur

Ik ben vandaag een **ASTRONAUT** tegengekomen
echt waar, in levenden lijve,
't gebeurde op de bevrijdingslaan,
HU was niet in **ASTRONAUTENPAK** natuurlijk,
gewoon in een beige regenmantel,
een wat fletse **ZWARTE** broek,
afgetrapte lage schoenen
in zijn linkerhand een plastieken zakje
naar de **GB** geweest, zoogr kaas,
magere ham, margarine met
omega **3**, dat soort
dingen, in zijn jaszak,
wat weggemoffeld,
een **mars**,

een **astronaut** mag toch dromen?

stiekem gekocht, dat wel,
want van zijn vrouw moet hij aan de cholesterol denken,
vroeger maakte hij er een sport van om die **mars** te pikken,
gewoon, als uitdaging, een challenge om scherp te blijven,
tot hij betrapt werd door de winkeldetective,
daar stonden ze dan,
een beetje zielig, de astronaut en de detective
't is goed, voor ene keer, maar dat het niet weer gebeurt,
en hebt ge geen handtekening, voor mijn neefje?
sindsdien koopt hij milky way
en betaalt braaf aan de kassa

Mark

GEEN KASTANJES

Kleur en zuurstof in de Kastanjestraat.

We zullen niet gauw kastanjabomen zien bloeien in de Gentse Kastanjestraat, maar mooier wordt ze wel. Langzaam krijgen we meer zuurstof in de Brugse Puurt.

Eind oktober 2006 - Een wandeling langs de Kastanjestraat om te zien hoe straks het eeuwigdurende gezeur, de kommer en kwel van een straat in wording voorgoed voorbij zullen zijn: het einde van een bouwwerf, een nieuw begin. Kastanjabomen zijn er ondanks de naam van de straat niet te zien. Het is een van die straten die naar bomen zijn genoemd die er niet te zien zijn. Of het is de notelaar die ergens op de Bevrijdingslaan groeit, bloeit en noten geeft aan de toevallige passant en die toch een beetje in de nabijheid van de Notelaarstraat is gelegen.

Geen kastanjes dus, maar wel Achmed. Achmed is Turks en zijn familie heeft een bedrijfje dat gespecialiseerd is in het leggen van kleurrijke straten. We praten over visgraatmotieven en mozaïek, een kunst, die uit het Oosten komt en waarvoor de Byzantijnen vermaard waren.

Het wordt een leuke buurt wanneer ik ze zo bezig zie, deze familie die gewoon doorwerkt tot 's avonds om er iets kleurrijks van te maken: een straat geplaveid in een patroon dat toch wel enigszins afwijkt van de klassieke Vlaamse hobbelige kasseien. Saluut kassei, welkom aangenaam glad wegdek. En dat in een straat die vele jaren verwaarloosd was.

Het pompen van zuurstof in de Brugse Puurt gaat langzaam verder. Je moet er wel wat voor over hebben: heel wat modder, heel wat stof en voorzeker heel wat ongemak, maar de zuurstof dringt uiteindelijk door tot al haar veelkleurige bewoners. Een beetje geduld loont.

Erik

De Brugse Poort, dienstmeid voor alle werk op leeftijd, kijkt verbouwereerd om zich heen. Nog nooit heeft haar vege lijf zoveel activiteit gezien. Het is echt niet te geloven al die interesse, en in haar grijze jaren nog wel. Ze dacht al om rustig te gaan liggen en de aftakeling te aanvaarden, en nu wordt ze belaagd door minnaars

van allerlei allooi. Overal wordt gekrabb en geschart en geschraapt aan haar vel. Ze voelt de jeuk van gillende slijpschijven, brullende bulldozers en brommende vrachtwagens die wiegend en waggelend haar oude lichaam afvoeren en haar nieuwe lijf lossen. Ze weten niet van ophouden, die jonge mannen, het lijkt een operatie van lange duur.

HET OUDE WIJF

Stratenleggers die aan een waanzinnig tempo koket gekapte steentjes tegen haar aanvlijen en zand over haar voegen vegen. Om de vijf huizen maakt er iemand gebruik van de chaos om ook een muur te kappen, een koterij te slopen of een vloer af te graven. In haar rijen vallen gaten waar rotte gevels zaten en krijgen oude gevels een nieuw gezicht. Huizen worden met wortel en al uit haar grond gerukt. In afwachting van de eindbestemming schiet waar hun fundamenten lagen nu reeds het nieuwe gras. Toch blijven er sporen van hun bestaan. Nieuwe aders, nieuwe botten, vers bloed en nieuwe longen, en aan de oppervlakte groeit driftig een nieuw en jonger vel, maar de ziel, die blijft dezelfde. Een oud wijf laat zich niet zomaar temmen. Daarvoor heeft ze al te veel gezien. Niet met mij, denkt ze, ik weet wel beter. Laat mij het verstand maar van mijn jaren, dat wordt des te leuker leven in dit nieuwe vel. Niets beter voor de gezondheid dan jonge minnaars die willen wonen in mijn

lekkere lijf, ze ontdekken snel genoeg de streken van dit oude wijf.

En toch. Soms, heel soms, overweegt ze om zelf ook wat te veranderen. Ze houdt wel van zichzelf, anders had ze haar verwaarlozing nooit zo lang overleefd, maar wie wil nu niet hier en daar een vilein karaktertrekje bijschaven? Hoe zullen ze zijn, denkt ze, mijn nieuwe straten, mijn frisse pleinen, mijn verse groen? En dan neemt ze zich voor om wat meer aandacht aan haar uiterlijk te besteden, en een beetje beter haar best te doen aardig om te gaan met haar bewoners. Dag meeneer, dag mevrouw. Misschien zeggen ze wel dag terug. Hoeft ze niet opnieuw 100 jaar te wachten op een beetje hofmakerij. Wie weet. Misschien. Met een warm gevoel gaat ze die nacht slapen. Ze wil er goed op staan als de volgende ochtend de jonge werkmannen weer op de stoep staan.

Koen

verHUISd

verHUISd

W e hangen een stadsplan in onze gang. Ik leer allerlei nieuwe straten en straatjes kennen. Ook al woon ik al mijn hele leven in Gent. Met de fiets trek ik er in mijn nieuwe wijk op uit. Er klopt iets niet. Vanuit de lucht getekend lijkt alles overzichtelijk. Op straat verlies ik me in een wirwar van beestennamen, ambachtelijke straten, straten vol virtuele bomen. Ze staan er niet echt maar ik rijd door de Notelaar- en de Beukelaarstraat.

Iets later beland ik in de Pierkestroate. Op mijn stadsplan vind ik het nergens. Het blijkt een alternatief voor Haspelstraat. Wie zou dat bordje hier gehangen hebben? Als ik op internet google, kom ik uit op een omgebouwde garage die vroeger diende als theater Magie van een zekere Jean-Pierre Maeren. Zou de postbode nog steeds brieven met Pierkestroate op het juiste adres bussen?

Ik fiets verder en geef mijn

ogen en oren de kost. Vertrouwde klanken van vreemde talen. Allerlei soorten winkeltjes. Voeding en textiel met etalages vol kleur en open op zondag. Callshops en pitabars. Cafés en vzw'tjes met uitgebreid cliënteel. In de Blazoenstraat een bibliotheek waar ik zeker nog eens binnenspring. Ook een handvol sociale verenigingen. Bakkers waarvan ik honger krijg. Zoete geuren waaien de straat op als er klanten binnen en buiten gaan. Klingeling. Ik watertand.

De warme bakker vlakbij onze stek wordt gerund door een Nigeriaan. Ik ga er samen met ons buurmeisje van drie olijfbrood kopen. Ze is een beetje verliefd op hun zoontje. Ze krijgt een snoepje van hem en dan wandelen we terug. Lekker olijfbrood.

We moeten een hond kopen, denk ik. Er is hier en daar wat groen, verstopt in ontelbare hoekjes. Ik zie overal mensen buitenkomen. Dik ingepakt

met kinderen naar een piepklein parkje met speeltuin. Wat rondhangen op de bankjes aan de Groendreef. Ook al ademt iedereen kleine condenswolkjes de koude lucht in. Ik wil ook buiten zijn, er deel van uitmaken. Ik denk dat een hond daar goed voor is. Alleen misschien niet zo gezellig als een kat in huis. Lekker warm in de zetel. Ik weet het niet.

Eigenlijk trekken de affiches van de Vieze Gasten ook veel

aandacht. Buren met en zonder hond staan stil voor ons raam. Goed voor onze integratie hier. Ik sla een babbeltje. Sommigen houden meer van muziek, anderen van theater. Misschien lopen we elkaar daar wel eens tegen het lijf? Misschien kunnen we samen iets drinken na een voorstelling? En dan is het vertrokken.

Ik voel me nu al welkom!

Ellen

Dat het niet goed gaat met onze planeet weten we onderhand allemaal. België staat op de 13de plaats van landen die de aarde het meest belasten. De gemiddelde Belg heeft 5,6 hectare per jaar nodig om te voorzien in

Energie

We verbruiken allemaal elektriciteit. Sinds de vrijmaking van de energiemarkt kunnen we onze leverancier zelf kiezen. Veel leveranciers leveren vuile elektriciteit, opgewekt uit steenkool of kernenergie. Je kunt echter ook kiezen voor groene elektriciteit. Ecopower bijvoorbeeld produceert energie via windmolens. Je betaalt 15 cent per kWh met alle kosten inbegrepen (meterhuur, distributiekost...). Je kunt met behulp van je jaarafrekening dus eenvoudig uitrekenen hoeveel je zal moeten betalen: Je neemt het aantal verbruikte kWh verbruikt op dag en nachttarief, trekt daar je hoeveelheid gratis elektriciteit van af (100 kWh + 100 kWh per gedomicilieerde) en vermenigvuldigt het totaal met 0,15. Je zal zien: goed voor de portemonnee, goed voor het milieu. Voor het zoeken van een nieuwe leverancier kun je terecht op www.vreg.be of op het telefoonnummer 02-553 13 53.

Je moet natuurlijk ook je energieverbruik in de gaten houden. Met kleine aanpassingen zoals het vervangen van gloeilampen door spaarlampen, koken met het deksel op de pot, geen toestellen in stand-by laten staan,

kan je al veel besparen. Voor grotere investeringen (dubbele beglazing, dakisolatie...) kun je genieten van verscheidene premies. Kijk maar eens op www.energiesparen.be

zijn levensstijl – dit noemen ze de ecologische voetafdruk. Als iedere mens zou leven als een Belg, hadden we 3 planeten nodig. Het is de hoogste tijd om onze levensstijl te veranderen, om anders en minder te gaan consumeren.

Voeding

Eet bij voorkeur minder vlees. Veel vlees eten is ongezond en verbruikt erg veel natuurlijke hulpbronnen. Eet ook minder vis. De zeeën zijn overbevist, talrijke vissoorten worden bedreigd. Er zijn voldoende gezonde vervangproducten.

Koop bij voorkeur lokale en seizoensgebonden groenten en fruit, zo beperk je de uitstoot van broeikasgassen die nodig zijn voor het transport en het bewaren. Wanneer je kiest voor bioproducten, steun je landbouwproductie met respect voor het milieu. Elke supermarkt heeft een gamma aan bioproducten. De voedingswaarde en smaak van deze producten is trouwens een stuk hoger dan niet-biologische producten. In de Drongensesteenweg ligt er een supermarkt met louter biologische producten: de Bioplanet.

Johan

TIPS OM DE WERELD TE REDDEN

SCHUUN VOLK:

ROLAND

Wie denkt dat binken altijd jonge, gebronsde en gespieerde exemplaren zijn, heeft het mis. Binken kunnen ook 59 jaar én schoenmaker zijn. Kijk maar naar Roland. De bekendste schoenmaker van de Brugse Poort viert dit jaar zijn robijnen bruiloft met de stiel. Vergeet niet hem hiermee te feliciteren als je daar nog eens komt. Hij heeft waarschijnlijk geen tijd gehad om zelf een jubileumfeest te geven. “Ete, weirke & sloape.” Feesten staat daar niet tussen.

Roland heeft het niet voor ‘die nieuwe synthetische zaken vanuit de petrol’. De reclameaffiche in zijn winkel die ‘Leder ist Leben’ scandeert, is hem dus volledig op het lijf geschreven. En hij kan het weten. Hij is al 40 jaar lid van de Koninklijke Schoenmakersgilde van Gent en Omliggend. Hij heeft de schoenen zien devalueren, en de Brugse Poort zien evolueren. Want hij mag dan wel ganse dagen met zijn handen en ziel tussen de schoenen leven, hij weet zeer goed wat er aan de andere kant van de voordeur gebeurt.

Dat zit zo: de schoenen worden binnengebracht. Roland haalt er in sommige gevallen

eerst de moed uit en doet het grove carrosseriewerk. Hij zet ze dan langs de kant tot de klant de schoenen op de afgesproken dag komt ophalen. Maar de schoenen zijn nog niet klaar op dat moment. Roland

moet nog de kers op de taart zetten. En terwijl hij de veters in het oogje schuift, de sluiting langzaam dichttrikt of de hak nog van een laatste bescherm laagje voorziet, begint de vaak trouwe klant te vertellen. De schoenen worden van iemand en Roland zijn venster naar de wereld gaat open.

Maar Roland (sommige Gentse deernes durven hem ook ‘Rolandje’ noemen) luistert niet alleen, hij praat ook met zijn volk. “Wa gade gij op die botjes aandoen, meiske? Ge moet zien

da uw broek nie te bol staat, hé, als ge ze der boven doet.” Een luisterend oor, kledingadvies, een knipoog en twee nieuwe hakken, voor 6 euro. Dat kan niet anders dan veel volk over de schone vloer brengen. Hopelijk zijn de scharnieren van zijn venster en zijn deur van goede kwaliteit.

Bruno

DE TIEN VERSCHILLEN

Een buurt, vele nationaliteiten. Elk een beetje anders en toch zo gelijkend.
Aflevering I: ons dagelijks brood

PIDE

Benodigdheden:

30 g gist - suiker - 1/2 liter lauwwarm water - 500 g meel - 1 theelepel zout - 1 eierdooier - 1 theelepel olijfolie - 30 g sesamzaad

Bereidingswijze:

Vermeng de gist met 1 snuifje suiker en 1/4 liter lauwwarm water. Zeef het meel in een kom; voeg zout en gist toe en meng alles goed. Voeg nogmaals 1/4 liter lauwwarm water toe en kneed het deeg totdat het soepel en luchtig is en makkelijk loslaat van de handen. Laat het deeg afgedekt op een warme plaats minstens 20 minuten rijzen.

Verwarm de oven voor op 200° C.

Vorm het deeg op een bestoven werkvlak tot een platte koek en druk deze in het midden nog iets platter. Doop uw wijsvinger in de olie en trek op de bovenkant een ruitpatroon. Leg het brood op een ingevet bakblik. Meng eierdooier, olijfolie en suiker en kwast het brood ermee in. Bestrooi het brood vervolgens met sesamzaad en bak het ca. 20 minuten tot het goudgeel is.

VOLKORENBROOD

Benodigdheden:

500 gram volkorenmeel - 6 gram droge korrelgist - 10 gram boter of margarine - 1 eetlepel suiker - 2 theelepels zout - 350 ml melk

Bereidingswijze:

Los de gist op in de lauw gemaakte melk. Roer de suiker erdoor en laat het een paar minuten rustig staan. Doe meel, zout en boter in een kom en roer alles door elkaar. Maak een kuiltje in het midden en giet daarin de melk. Vanuit het midden roeren en dan 10 tot 15 minuten kneden. Het deeg is goed als het soepel en elastisch is. Het deeg 1 uur op een warme plaats (circa 25 graden) laten rijzen onder een vochtige doek.

Op een met bloem bestoven aanrecht het deeg nu weer flink doorkneden tot alle lucht eruit is.

Maak een dikke plak van het deeg, rol het op en leg het met de naad naar beneden in een ingevet bakblik. Doe de oven aan op de laagste stand en laat het deeg in de oven een half uur narijzen.

Zet nu de oven op een temperatuur van 200 graden (gas stand 4) en bak het brood gaar in ongeveer 40 minuten. Gaar brood heeft een holle klank als u er stevig tegen tikt. Na het bakken het brood met water bestrijken, uit de vorm nemen en op een rooster laten afkoelen.

Varieer eens door het deeg net voor het bakken nat te maken met geklutst ei en hierop een paar eetlepels sesamzaad te strooien. Erg lekker!

Davy

Begin 2007 krijgt de Brugse Poort een nieuwe ‘Kastaar’, een eretitel voor iemand die iets bijzonders betekent voor de buurt. In 2006 mocht August Schelstraete deze prijs in ontvangst nemen. Zijn naam is misschien minder bekend dan eerdere winnaars als Frank Beke en Jean-Pierre Maeren, maar dat maakt zijn betekenis voor de Brugse Poort er niet minder op.

DE KASTAAR VAN DE BRUGSE POORT

De Brugse Poort, 20 januari 1921. Gust wordt als kind van textielarbeiders voor het eerst in zijn kribbe gelegd. Algauw blijkt dat Gust een bijzonder muzikaal talent heeft. Opvallend, want zijn ouders bespelen geen instrument. Hij weet als geen ander de accordeon te be-roeren. Hij speelt zelfs zo goed dat hij in zijn tienerjaren naast zijn fabriekswerk halftijds naar het conservatorium mag.

Tot de oorlogsjaren, want dan werkt hij onder dwang voor de Duitse bezetter. Maar waar mogelijk saboteert hij de boel. Een ‘vaderlander’ zoals we die graag hebben. En dan volgt uiteindelijk de bevrijding. Voor Gust het begin van zijn internationale carrière. Gust speelt bal na feest na kermis. Ook in het café van zijn ouders in de Hamerstraat, dat niet toevallig De Accordeonist heet en waar hij ook accordeonlessen geeft.

Gusts ster rijst in de Brugse Poort en ver daarbuiten. In 1953 grijpt hij goud op het wereldkampioenschap accordeon spelen in Avignon. Later doet hij daar een schep bovenop door in het nieuwe café van zijn ouders, De Zesde Wijk, 72 uur aan een stuk te musiceren. Aan

het glorieuze eind van dat afmattende marathonconcert staan de mensen tot ver buiten de muren van het café. Zelfs de tram kan er niet meer door. Gust wordt als een held ingehaald op het stadhuis.

Maar succes is een vluchtig parfum en met de komst van de jukebox gaat ook de vraag naar beroepsmuzikanten achteruit. Gust kiest daarom voor een zekerder bestaan als magazijnier en later als onderhoudsman van een school in Gentbrugge.

De kleine Gust Schelstraete uit onze bescheiden Brugse Poort toont hoe je met je talent je eigen geluk kan vergaren. Zonder daarbij het geluk van een ander te vergeten. Zelfs nu, als de getaande handen van Gust de knoppen van zijn accordeon strelen, wordt het stil en voel je de wereld even naar de achtergrond verdwijnen. Daarom: bedankt Gust, voor je muziek, voor je inzet, voor je oprechte menszijn. We dragen je naam en je muziek mee in ons hart.

Davy

DE GROENE VALLEI

Nergens in Gent kunt u zo gezellig flaneren als in het nieuwe stadspark Groene Vallei. Om dit mogelijk te maken, is er echter decennialang strijd geleverd. Want de wijken Ekkergem en Brugse Poort snakten naar ruimte en groen.

Geschiedenis in een notendop

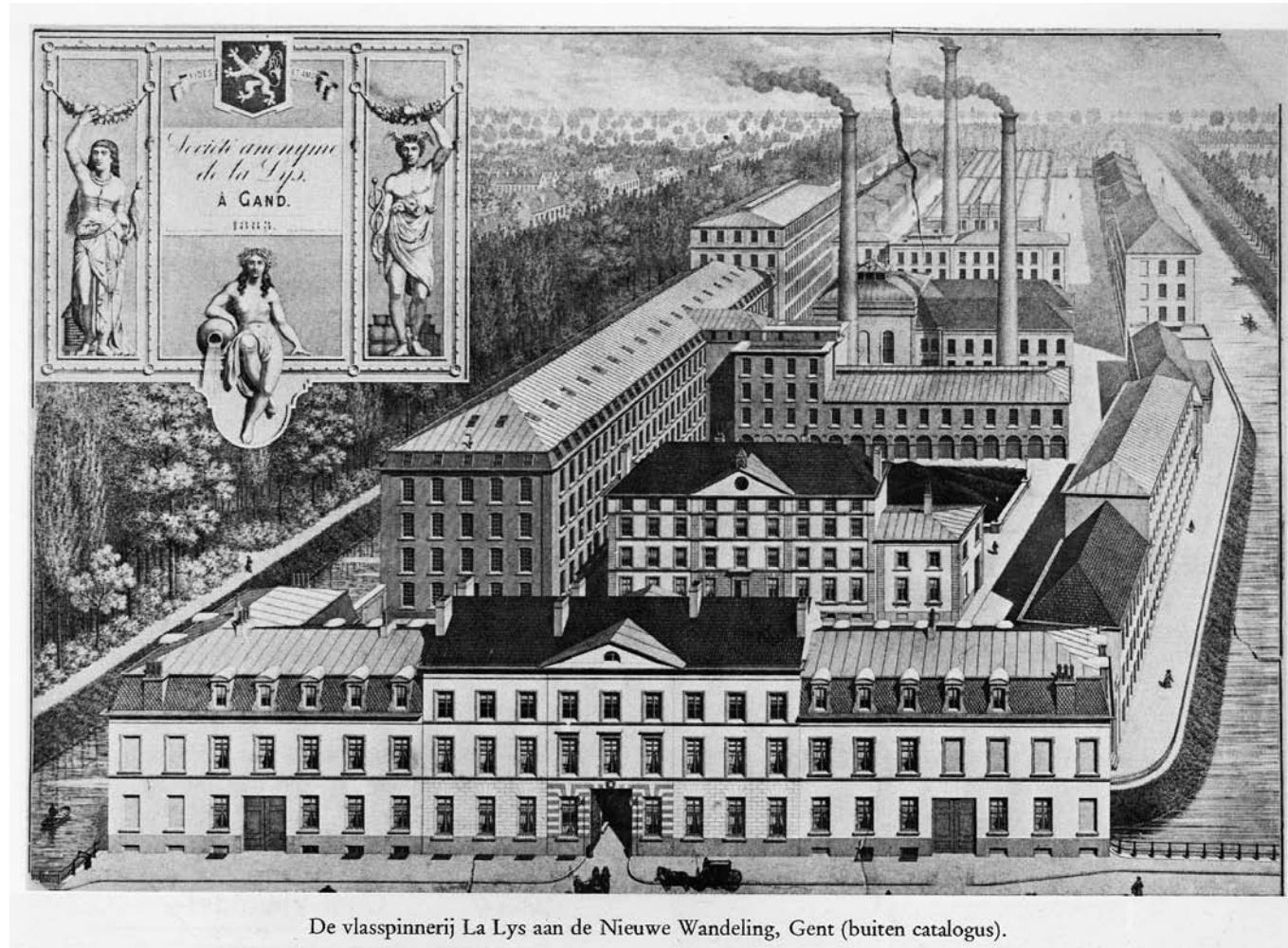
Oudere Gentenaars herinneren zich de Groene Vallei als het terrein van La Lys. La Lys was een reusachtige vlasspinnerij waar veel arbeiders tewerkgesteld waren. Bij de sluiting en afbraak ervan bleef het terrein vervuild achter.

In de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw heerste er een ware bouwanarchie. In de Groene Vallei pootte de firma Amelinckx drie mastodonten neer, een onherstelbare zichtvervuiling in onze middeleeuwse stad. Oorspronkelijk zou de site volledig worden bebouwd, maar het faillissement van Amelinckx betekende de voorlopige redding van de resterende open ruimte.

Eind jaren'90 stond het laatste project op de agenda van de gemeenteraad. Het stadsbestuur beloofde 2/3 parkgebied versus 1/3 bebouwing. Maar in werkelijkheid was de voorziene bebouwing zo hoog dat er voor het park slechts een beschaduwde en tochtige strook zou overblijven.

Succesvol burgerprotest

De actiegroep Groene Vallei Groen en de Buurtraad van de Brugse Poort, een officiële gesprekspartner van de stad, verzetten zich hevig tegen de bouwplannen. Actiegroep, buurtraad en sympathisanten vormden een solidair front dat uiteindelijk het voorliggende bouwproject wist te kelderen.

De vlasspinnerij La Lys aan de Nieuwe Wandeling, Gent (buiten catalogus).

Meer nog, het stadsbestuur ging inzien dat de Groene Vallei belangrijk was voor de leefbaarheid van de omringende buurten. En zo maakte bij de bestuurswissel in 2001 de kersverse schepen van Ruimtelijke Ordening Karin Temmerman meteen werk van het beschermen van deze zone. Het stadspark Groene Vallei, 6 hectare groot, was geboren.

Uniek project

Tot dan was het terrein vooral gebruikt door hondenliefhebbers. Soms leek de Groene Vallei wel mee verantwoordelijk voor het mestoverschot in Vlaanderen. De padenstructuur was ontstaan door de wandelgewoonten van de gebruikers. Ook de begroeiing was spontaan opgekomen.

De stad besliste om deze ontwikkelingen zoveel mogelijk te behouden. Het park moest toegankelijk en aantrekkelijk worden voor een grote groep gebruikers. Arnoud De Coen van de Groendienst maakte

het ontwerp. Het werd in alle opzichten een uniek project.

Voor het eerst kreeg een park vorm via echt overleg met de buurt. De actiegroep werd een werkgroep en ging actief samenwerken met de Groendienst en de Dienst Kunsten. Mooie voorbeelden daarvan zijn het jaarlijkse Groene Valleifeest en de bouw van de groene eilandjes aan het Jan Van Hembysebolwerk.

De nieuwe wandeling

De Groene Vallei bestaat uit verschillende delen. De dreef is ruim 140 jaar oud en een prachtig voorbeeld van landschapsstijl. Het is nu in zijn oude glorie hersteld. In het midden van de Nieuwe Wandeling vinden we het P.I.P., of Park-Info-Punt. Dit gebouwtje heeft een ontmoetingsfunctie en er is een openbaar toilet, ook voor dames.

In het park vinden we twee speelzones: één voor de kleintjes en een avontuurlijk speelbos voor de groteren. De speeltuigen zijn ontworpen door Jozef Legrand, een beken-

de kunstenaar.

Voor beestjes en baasjes is er een originele reuzenhondenmand uit snoeihout, geconstrueerd door talloze vrijwilligers. Een andere bijzonderheid is het kunstige houten bruggetje over de Leie dat ons uitnodigt om even te genieten van het zicht.

Esthetisch verantwoorde molshopen

Er werd bij het ontwerp gespeeld met de aanwezige hoogteverschillen op het terrein. De visuele elementen zijn sterk en het park lijkt daardoor ook groter. Maar vroegere gebruikers klagen wel eens: te veel regeltjes, te veel beton. Dat is echter een functionele keuze: rolstoel- en buggyvriendelijk en onderhoudsarm.

Voor sommigen is de nieuwbouw aan het Hembysebolwerk er te veel aan. Maar zonder dat gebouw was de aankoop van de Groene Vallei financieel niet haalbaar. Een compromis dus, waarmee we moeten leren leven.

De toekomst

Er wordt nog steeds gewerkt in het park. Verlichting aan de randen, meer bomen en een nieuwe fietsas. Velen vragen zich af wat er zal gebeuren met het pand aan het begin van de Nieuwe Wandeling. Het is een beschermd monument en gezien de ligging uitstekend geschikt voor een horecazaak. Jammer genoeg is daar nog steeds geen kandidaat voor. Intussen neemt het verval toe, en trekt het pand probleemgroepen en zwerfvuil aan.

In een latere fase zal men een poging doen om de groenas ter hoogte van de hoogbouw en het grootwarenhuis te herstellen. Tegen 2008-2009 ten slotte komt er aan het Jan Van Hembysebolwerk een plein voor het nieuwe gebouw, dat zal uitgeven op een verlaagde kade zoals aan de Graslei. En dat wordt beslist de nieuwe place to be voor de Brugse Poorters!

Danielle

splinters van **rode** letters
d

w

a

r

r

e

l

e

n

neer

in een deeg van woorden

fritselend
fris

bewegen ze zich

naar een zondige zin

gretig gelezen door pezige handen

met aan de vingers

zwarte

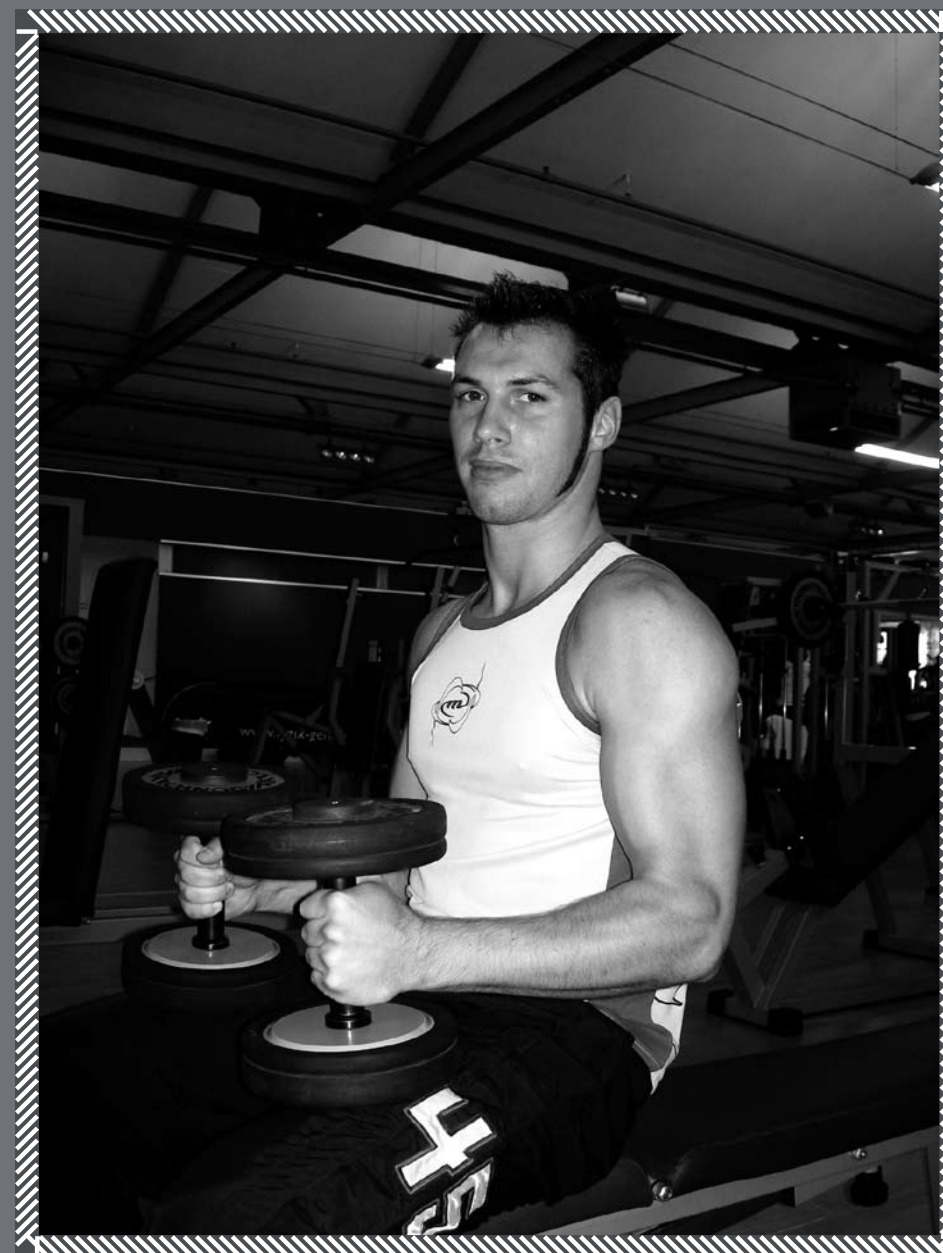
nagel

randen

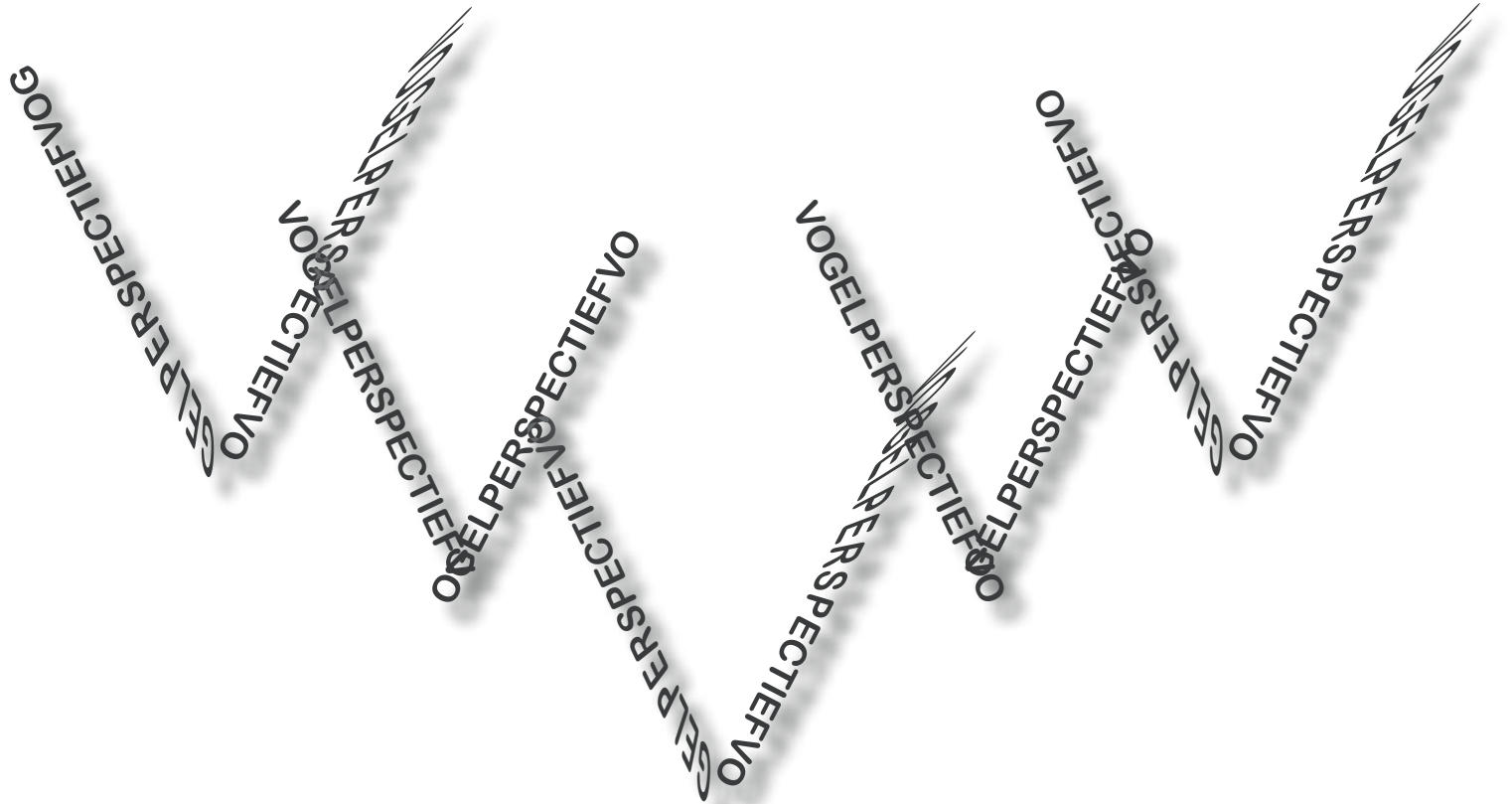
erika

Steven,

lesgever Capoeira
in de plaatselijke fitnessclub

BINK van
de
MAAND

SOMS LUKT HET NIET. HET SCHRIJVEN.

Je zit met beelden in je hoofd. Mooie scènes, mooie woorden, quasi uitgeschreven.
Je ziet ze op papier staan, hoort ze gelezen worden. **OORVERDOVEND LUID.**
Maar verder dan dat kom je niet. Oog in oog met het witte scherm. Verblindend, wit, clean,
SPOTTEND, HARD.
Niet dat er niets is om over te schrijven. Er valt altijd wel ergens een boom over op te zetten.
De Brugse Poort staat vol met bomen. Dus daar zal het niet aan liggen.
Maar...

Vorige week. Nacht.
KABAAL, EEN HELS KABAAL. ROEPEN, HARDE STEMMEN. Mannen vrouwen, over en weer.
Ruzie. Tot een ruit uiteindelijk sneuvelt. Tot een auto vertrekt met gierende banden.
Geen kat op straat; alleen glas, veel glas.
Versplinterd.

Vorig weekend. Middag.
KABAAL op straat, minder hels. **STEMMEN.** Mannen enkel mannen. **VROLIJKE STEMMEN.**
De piano van de buurman was niet te tillen; ze kregen hem net niet over de drempel.
Edoch, net het uur van het einde van het gebed, aan mankracht geen gebrek dan. De **VERDOMDE PIANO** werd met de glimlach naar binnen geschoven.
Veel volk op straat.
Geen splinters deze keer.

Gisteren. Namiddag.
KABAAL in dezelfde straat. **VEEL KABAAL,** geen vrolijkheid nu, maar **VERONTWAARDIGING.**
Turk, Marokkaan, Belg, Bulgaar: allemaal dezelfde in hun verontwaardiging.
Een onverlaat had het aangedurfd in de plaatselijke GB aan de haal te gaan met ‘iets’. Niemand die wist wat, maar hij was op de loop geslagen, met in zijn kielzog de blonde dame vanachter de kassa. Hij had zijn moment echter slecht gekozen, en ook zijn vluchtweg: net het einde van het gebed, net het moment dat een mannenstroom de moskee uitvloeit. En hij liep recht die mannenzee in, recht in al die armen.
Tevredenheid bij iedereen, verslagenheid bij die ene.

Vandaag, na het werk.
De plaatselijke jeugd hangt rond in de straat. Te zacht buiten om binnen te hangen. De straat is hun **VOETBALVELD** en er moet **GESCOORD** worden. Liefst tegen de poort. En **HARD.**
Moet het gezegd? **KABAAL** dus.
Of ze daarmee willen stoppen, vraag ik vriendelijk; leuker voor iedereen. Wij hebben geen lawaai en zij worden niet op de vingers getikt. En dat ze beter tegen de muur shotten, wijs ik, met mijn duim in de richting van een grote glazen wand.
Verbazing in de donkere ogen. Huh? Tegen het glas? Maar zij gaan het glas niet betalen als ze het kapot shotten, want ik heb gezegd... Nee, nee, de muur, ze moeten tegen de muur shotten, wijs ik deze keer naar de teakhouten wand. Nog meer verbazing, ik hoor ze denken: ‘die weet echt niet wat ze zegt’. Tot er een van de ventjes zijn wenkbrauwen optrekt, resoluut naar de teakhouten wand stapt, erop klopt en mij aankijkt: ‘dat, hé mevrouw, dat is geen muur, dat is hout’. Maar we nemen de muur ginder wel, wijst hij met zijn duim in de richting van een echte Vlaamse bakstenen muur.

Een beeld van een doordeweekse week in de Brugse Poort.
Vandaag kon gisteren zijn, gisteren kon morgen zijn, misschien wordt vandaag wel morgen en wordt er over gisteren niet meer gesproken omdat het vandaag was?
Soms ben ik blij om vanuit de hoogte te kunnen kijken wat er zich zoal afspeelt in die straat, soms ben ik blij even niet aanwezig te zijn in die warboel van levens, niet te hoeven deelnemen.
Veilig toekijkend vanonder de kruin van mijn boom.
Er wordt geleefd hier, dat moet gezegd.
Soms versplinterd, soms aaneengeklit, maar er wordt geleefd hier.

Els

Elke zondag kunt u vanaf 12.30u terecht in de OLV-kerk in Molem voor de Afrikaanse mis

De callcenter

“Goedemorgen mevrouw, u spreekt met Marijke van de promotiedienst ***** Magazine. Ik heb vandaag een interessant voorstel voor u.”

Ja, ik ben dus iemand die jullie tijdens de meest ongelegen momenten van de dag overstelpt met ongelooflijke voorstellen. Soms ben ik welkom, soms ook niet. Soms willen mensen me direct van de lijn, soms kan ik niet lang genoeg blijven kletsen.

Een ding is zeker: ik ben in m’n hele leven nog nooit zoveel afgewezen geweest. Het aantal blauwtjes per dag kan oplopen tot 70. 70 mensen die niet geïnteresseerd zijn. Ik probeer het niet persoonlijk op te nemen, maar als mensen zeggen ‘het gaat niet om u,

hoor’, dan wordt dat juist een beetje moeilijk. Om depressieve gedachten tegen te houden vlucht ik dan op m’n roze wolk en onderga verschillende metamorfoses.

Ik verander in een callgirl die met haar zwoele stem het hart van de manager sneller doet kloppen. In Superwoman die pakketten tijd op de planeet aarde rondstrooit.

Met m’n zwaard baan ik me een weg door de doolhof van secretaresses, ik snoer ze de mond en kan zo tot het eindpunt, de directeur, komen. Of ik ben de toverfee en mag voor iedereen die abonnee wordt, een wens vervullen.

Maar dan wordt de roze muziek verstoord door de pieptoon van de fax en kom ik terug met beide billen

op m’n bureaustoel terecht. Het gesprek is gedaan en op de achtergrond hoor je: “Godverdomme, weer zo’n trezebees aan de telefoon.”

Maar ik ben geen trezebees. Ik ben Marijke en probeer gewoon m’n werk te doen, zodat ik binnenkort niet meer Marijke van Meerdonk ben maar Marijke van Gent en daar ben ik best fier op.

Dus als u de volgende keer weer zo’n vervelende telefoon ontvangt, denk dan even aan de andere kant van de lijn, en geef een beetje liefde ♥♥♥♥♥. Het wordt daar aan de overzijde vast en zeker geapprecieerd.

Bedankt voor u tijd en nog een prettige dag,

Marijke

PASSIEF HUIS

Paalworm.¹

Dinsdag. Een uur of acht. Bloedheet. We sloffen naar de Rei-naertstraat. Geschoren oksels na een tip. Tegenwoordig doen we alles om minder te zweten.

Aardmuis.²

Veel volk buiten. Tegen de gevels van de huizen geplakt. Waar koele schaduw was. Nu de zon laag aan de horizon staat is het overal even warm.

Sneeuwgor.³

De Revue gaat zo van start. Mark test het geluid. Geen tijd voor een rondleiding. We dringen ons niet op. Zweet parelt in alle plooiën.

Spons.⁴

Als een muzikaal genie incognito slaan we enkele noten aan op de piano. Niemand zag het, niemand heeft het gehoord. Uitzonderlijkheid moet soms onopgemerkt blijven.

Iepenpage.⁵

De bouwwerf ligt er verlaten bij. Een passief huis, fluistert Els ons toe. Els, door koning Midas betast. We kijken naar de houten constructie. Het doet een beetje Zweeds aan.

Europese zalm.⁶

Koel in de zomer, warm in de winter. Zonder verwarming, zonder koeling. Daarom heet zo’n huis passief. Ecologisch erg verantwoord allemaal. De toekomst in een achterbuurt.

Flamoes

Een frisse pint is alles wat wij nog verlangen. Tien, om dronken de avond in te gaan. En de nacht te liggen zweten - wij dromen van de toekomst.

¹ De paalworm (Teredo navalis) is een weekdier van de klasse der tweekleppigen. Hij lijkt echter meer op een worm, omdat het langwerpige lichaam veel groter wordt dan de schelp. De jonge paalworm zet zich vast op een zich onder water bevindend stuk hout en gebruikt zijn schelp als instrument om daarin een hol te graven.

² De aardmuis (Microtus agrestis) is een knaagdier uit de onderfamilie der woelmuizen. Het is een algemene soort in Europa en Centraal-Azië.

³ De sneeuwgorz (Plectrophenax nivalis) is een zangvogel uit de familie van gorzen (Emberizidae). Ze worden ongeveer 16 cm groot. De vogels nestelen over het algemeen hoog in de bergen in rotsspleten.

⁴ Sponsdieren (Porifera) vormen een stam (phylum) van de dieren. Het zijn primitieve meercellige dieren die zich vastzetten op de bodem van (meestal) zeeën en oceanen, tot op 8,5 kilometer diepte. Ze vangen hun voedsel door water te filtreren. Er is wel sprake van enige differentiatie in de cellen, maar niet van aparte organen, spieren of zenuwen.

⁵ Een zeldzame vlinder. Na 1980 alleen nog sporadisch in Limburg. Bosranden en boomgroepen met iep. Vroeger ook in de stad.

⁶ De Europese zalm of Atlantische zalm (Salmo salar) is een anadrome vis die als volwassen dier hoofdzakelijk in (noordelijke) zee leeft

Evenementenkalender

Wat is er allemaal te beleven in onze wijk? Uit het rijke aanbod kiezen we telkens die activiteiten die net dat ietsje meer hebben.

Organiseer je zelf ook een straatfeest, een muzikale avond, of wil je iets tonen aan de Brugse Poort? Laat het ons weten op het mailadres van de redactie met de vermelding activiteitenkalender. Of schrijf het in een brief naar ons adres. Zet er wel in wat je organiseert, wanneer en voor wie. Misschien vind je de aankondiging wel in het volgende krantje.

We geven alvast het goede voorbeeld:

Uitreiking Kastaar van de Brugse Poort 2007

Op zaterdag 20 januari 2007 kom je in zaal Meibloem in (je raadt het nooit) de Meibloemstraat 86 te weten wie de befaamde Kastaarprijs in ontvangst mag nemen. Met andere woorden: welke persoon of organisatie wordt dit jaar beloond voor zijn tomeloze inzet voor onze Brugse Poort?

Waarom je dit moet meemaken? De kruim van de Brugse Poort zal er zijn, dus dit is het uitgelezen ogenblik om oude en nieuwe bewoners te ontmoeten en een stukje buurtgeschiedenis op te snuiven. Met een goed glas in goed gezelschap natuurlijk.

Vertelfestival in de buurt

Van maandag 5 tem zaterdag 10 februari borrelt het weer van de verhalen in onze wijk. De vreemdste plaatsen, de bijzonderste verhalen. We worden weer verwend. Van school tot buurtwinkel zal verteld en verhaald worden. Deelnemen is gratis, de organisatie is in handen van verschillende buurtverenigingen, buurtscholen, Bij de Vieze Gasten en de buurtbibliotheek. Houd je ogen en oren open voor het volledige programma, want het zal er eentje zijn om duimen en vingers van af te likken.

kringloopwinkel Brugse Poort

Haspelstraat 49 - 9000 Gent - tel (09)227 25 64
fax (09)236 14 07 - kringloopwinkel@brugsepoort.be

{ www.brugsepoort.be }

The Computer Store

Rooigemlaan 30, Gent

Voor de KMO:

netwerken en servers
exchange & terminal server
werken op afstand
onderhoud en installatie
boekhouding, stock, facturatie ...

Voor de eindgebruiker:

notebooks vanaf 699 euro
desktop Pc's vanaf 319 euro
service - printer - MP enz...

www.thecomputerstore.be

Dejonghe

elektriciteits- en gypocwerken

Dejonghe Karel
Goudensterstraat, Gent
0496 514430

karel.dejonghe@telenet.be

Handelaars en zelfstandigen van de Brugse Poort. Wenst U ook te adverteren en zo ons tijdschrift te steunen? Neem dan snel contact met ons op want de plaats is beperkt!

Het volgende nummer komt uit in april.

Tarieven: 20 euro voor 1/8 ste van een A4-blad

60 euro voor 1/2 van een A4-blad

Geïnteresseerd? Geef een Sein!

tel: 09 237 04 07 (De Vieze Gasten)

HET GEDICHT VAN DE VALLENDE BLADEREN

Je bent iz. Je bent sporen. Je maalt in mijn hoofd als stemmen in een koor. Dag en nacht, binnen en buiten. Wat je doet, is on-gehoord. Maar je kan het niet laten. Je komt binnen om even te praten. En blijft uiteindelijk voor dagen. Je steekt een litanie af, maar weet niet waar naartoe. Je steekt, maar blijft steken. Ik onderbreek je, maar raak ook op de dool.

Je bent sporen. Ik heb je eerder gezien. Was het op straat? In de ruines van de buurt. Je zocht twee stenen, nog op elkaar. Ze moesten scheiden. Hard hardhandig. Wat telt, is het gebaar. Je stak het mes erin en koterde. Ik kon niet anders dan denken aan ons. Je kwam ons mortelen. Zoals ik had gedaan, jaren en jaren. Soms wou ik als feiten verjaren.

Ik heb je eerder gezien. Was het in een spiegel? Ik zie haren en streken zolang het duurt. Ik wacht op het verlies. Maar je laat me wachten. Wat ons toekomt, moeten we ondergaan. Smadelijk. Van begin tot einde. Niets is beter dan vernedering, zeg je. Ik geef je gelijk. Ik ben te moe. Een gevecht brengt beiden op de knieën en doet de boeken toe.

Je bent iz. Je bent sporen van een vreemd woord. Ergens plompweg gezet. Ergens, waar het eigenlijk niet hoort. Je probeert te aanvaarden. En te zoeken naar iets nieuws. En dat doe je als alles gezegd is. Je begint opnieuw. In een andere taal en een andere strijd. We gebruiken tijd voor dezelfde verhalen. Ze komen en gaan. Als vallende blaren.

Inan